

Peter Robinson

Dwaalspoor

A.W. Bruna Fictie

1

Wanneer de pijn haar 's nachts wakker hield, stond Lorraine Jenson altijd rond zonsopgang op en ging ze buiten op een van de rotan stoelen zitten voordat de anderen in de instelling zich verroerden. Met een plaid in Schotse ruit om haar schouders geslagen tegen de kilte van de vroege ochtend luisterde ze naar het gezang van de vogels en dronk ze een kop earl grey. De geurige stoom kringelde dan omhoog en vulde haar neusgaten met zijn zachte, heerlijke aroma. Ook rookte ze haar eerste sigaret van de dag, altijd de lekkerste.

Op sommige ochtenden hing er een mist boven het kleine, kunstmatige meer – dat onder aan het naar beneden aflopende, glooiende gazon lag – die de bomen aan de overkant verhulde. Op andere dagen was het water een roerloze, donkere spiegel die de details van elke tak en elk blad volmaakt weerspiegelde. Op deze prachtige ochtend in april was het meer helder, ook al rimpelde het wateroppervlak in de koele bries en trilden de bomen in de weerspiegeling.

Lorraine voelde de pijn als een laag dode huid van zich afglijden zodra de pijnstillers begonnen te werken, en de thee en sigaret kalmeerden haar. Ze zette haar mok op het lage, smeedijzeren tafeltje naast haar stoel en schikte de deken om haar schouders. Ze keek uit op het zuiden en tussen de bomen links van haar kroop de zon voorzichtig over de heuvel naar boven. De betovering zou al snel worden verbroken. Dan zou ze de geluiden horen van mensen die in het gebouw achter haar opstonden, roepende stemmen, deuren die opengingen, stromend douchewater en doorgetrokken toiletten, en zou er een nieuwe dag aanbreken die ze moest zien door te komen.

In het toenemende licht meende ze aan de overkant van het meer bij de rand van het bos iets op de grond te zien liggen, een bundel kleren of iets dergelijks. Dat was opmerkelijk, want Barry, de hoofd tuinman en algemeen terreinopzichter, was trots op zijn kunstmatige meer en natuurlijke bosgebied; zo trots zelfs dat er wel werd geklaagd dat hij daar veel meer tijd aan besteedde dan aan het bij- en onderhouden van

de rest van het uitgestrekte terrein.

Lorraine kneep haar ogen tot spleetjes, maar kreeg het voorwerp niet scherper in beeld. Haar gezichtsvermogen was nog steeds niet helemaal wat het was geweest. Ze greep de armleuningen van haar stoel stevig vast, duwde zichzelf knarsetandend vanwege de brandende pijnscheuten die ondanks de oxycontin door haar linkerbeen schoten, overeind, pakte haar kruk en liep de helling af. Het gras was nog nat van de dauw, en voelde tijdens het lopen fris en koel aan tegen haar blote enkels.

Toen ze bij de waterkant aankwam, nam ze het sintelpad dat om het meer heen liep en al snel stond ze aan de andere kant bij de bosrand die op slechts een meter afstand van het water lag. Daarvoor al had ze gezien wat het hoopje was dat daar lag. Hoewel ze al eerder dode lichamen had gezien, had ze er nog nooit zelf een gevonden. Ze was nu alleen met een dode, voor het eerst sinds die keer dat ze bij de begrafenisondernemer naast de grafkist van haar vader had gestaan.

Lorraine hield haar adem in. Stilte. Ze dacht even dat ze diep in het bos iets hoorde ritselen en er trok een rilling van angst door haar heen. Als de dode vermoord was, was de moordenaar daar misschien nog steeds en sloeg hij haar gade. Ze bleef een minuut lang roerloos staan, totdat ze zeker wist dat er niemand in het bos was. Ze hoorde het geritsel weer en zag een vos die zich een weg baande door het kreupelhout.

Nu ze daar stond, nam Lorraines ervaring het over. Ze wilde niets verstoren en hield daarom afstand. Hoe graag ze ook dichter naar het lichaam wilde lopen om het te bekijken en te zien of het iemand was die ze kende, ze hield zich toch in. Ze kon niets doen, hield ze zichzelf voor; zoals hij – want het was beslist een man – daar geknield zat met zijn lichaam voorovergebogen en zijn hoofd tegen de grond gedrukt, als een parodie op een moslim tijdens het gebed, kon hij onmogelijk nog in leven zijn.

Het beste wat ze nu kon doen, was hier blijven en de plaats delict intact houden. Of het nu om een moord ging of niet, het was in elk geval een sterfgeval onder verdachte omstandigheden en wat ze ook deed, ze mocht in elk geval geen fouten maken. Vloekend vanwege de pijn die bij elke beweging die ze maakte door haar been schoot, tastte Lorraine in de zak van haar spijkerbroek naar haar mobiel om het politiebureau in Eastvale te bellen.

Bach had iets wat perfect bij de vroege ochtend paste, dacht inspecteur Banks bij zichzelf toen hij die ochtend kort na zonsopgang van Gratlý

naar het St. Peter politierevalidatiecentrum zes kilometer ten noorden van Eastvale reed. Hij had iets nodig wat hem wakker hield en zijn aandacht gefocust, iets wat de grijze cellen activeerde, maar niet te luid was, niet irriteerde of emotioneel belastend was. Alina Ibragimova's cd met Bachs sonates en suites voor viool was precies goed. Bach wist de hersens tot rust te brengen en tegelijkertijd te stimuleren.

Banks kende het St. Peter wel. Hij had Annie Cabbot daar een paar keer bezocht tijdens haar recente revalidatieperiode. Nog maar een paar maanden geleden was hij erbij geweest toen ze in tranen op krukken probeerde te lopen en nu werd ze maandag alweer op het werk terugverwacht. Hij keek ernaar uit; het leven was de afgelopen tijd saai geweest zonder haar.

Hij nam de eerste afslag op de rotonde en reed een meter of honderd parallel aan de muur, totdat hij bij de toegangspoort, een stenen boog, kwam en linksaf de geasfalteerde oprit opreed. Er was geen poortdeur of poortwachter, maar de agenten die als eersten ter plekke waren geweest, hadden het terrein volkomen terecht met tape afgezet. Een jonge agent hield Banks aan om zijn politiepas te controleren, noteerde zijn naam en aankomsttijd op een klembord, en tilde toen de tape op om hem door te laten.

De rit naar het parkeerterrein gaf je het idee dat je het luxe hotel van een kuuroord naderde, had Banks altijd gedacht wanneer hij bij Annie langsging. Die dag was het al niet anders. Het St. Peter had een brede voorgevel op het zuiden en stond op de top van een heuvel die boven het meer en het omringende bos uitsteeg. Het gebouw, dat was ontworpen door een architectenbureau uit Leeds met Vanbrugh in gedachten, en dat in de negentiende eeuw was opgetrokken uit lokale natuursteen, telde drie verdiepingen, had aan de voorkant een met flagstones geplaveid portiek, compleet met eenvoudige Dorische zuilen, en twee vleugels aan de oost- en westkant. Het omliggende terrein met het meer, het bos en de glooiende gazonnen was grotendeels aangelegd in de stijl en sfeer van Capability Brown, hoewel minder uitgebreid dan een aantal andere parken in de omgeving. Er stond zelfs een folly. Voorbij de bomen en grasvelden in het westen was het silhouet te zien van de heuvels en dalen van Swainsdale die de achtergrond vormden voor wat Japanners wel een 'geleend landschap' noemen: een samenvloeiing van natuur en kunst.

Het forensische team was eerder gearriveerd dan Banks, wat hij een beetje vreemd vond totdat het hem te binnenschoot dat het telefoontje met de melding afkomstig was van een inspecteur. Ze waren al druk in

de weer, uitgerust in een witte wegwerpoverall. De politiefotograaf, Peter Darby, was aan het werk met zijn gedeukte oude Nikon SLR en ultramoderne digitale videorecorder. De meeste leden van de technische recherche – of FO, Forensische Opsporing, zoals ze tegenwoordig graag werden genoemd – maakten daarnaast ook hun eigen digitale foto's en video's wanneer ze een plaats delict onderzochten. Maar hoewel Peter Darby het gebruik van video had geaccepteerd, meed hij digitale fotografie, omdat hij die veel te gevoelig voor geknoei en fouten vond. Daardoor werd hij gezien als een beetje vastgeroest en sommige jongere leden van de FO maakten er achter zijn rug om grappen over. Hij weerlegde dit altijd door te snoeven dat hij in de rechtszaal nog nooit problemen had gehad met zijn getuigenis en dat hij nog nooit een afbeelding was kwijtgeraakt vanwege een computerstoring.

Inspecteur Lorraine Jenson stond met twee andere mensen op een meter of vijf, zes van het lijk, een eenzame, voorovergebogen gedaante die aan de rand van het water haar gewicht liet rusten op een kruk en in haar notitieboekje krabbelde. Banks kende haar vaag van een zaak waaraan hij een paar maanden eerder had meegewerkt die de grens overschreed met Humber-side, waar zij werkzaam was. Hij had gehoord dat ze het nog niet zo lang geleden in een torenflat aan de stok had gehad met een paar drugsdealers; een ruzie die voor haar was geëindigd in een val van een balkon op de tweede verdieping. Ze had haar linkerbeen op verschillende plaatsen gebroken, maar zou nadat de behandeling van operatie, gipsverband en fysiotherapie was afgerond, binnenkort weer aan het werk kunnen.

‘Wat een idee,’ zei ze. ‘Dat ik nou een lijk moet vinden.’

Banks gebaarde naar de rechercheurs van de FO. ‘Ik zie dat je de jongens er al bij hebt gehaald.’

‘Ik ben op mijn gezonde verstand afgegaan. Het leek me het beste geen tijd te verspillen. De dienstdoende inspecteur van de divisie heeft alle beslissingen genomen.’ Ze draaide zich om en stelde de anderen voor. ‘Dit zijn trouwens Barry Sadler, de terreinopzichter, en Mandy Pemberton, de nachtzuster.’

Banks begroette hen en vroeg hun of ze naar het hoofdgebouw zouden willen terugkeren waar hun verklaring zou worden afgenomen. Ze liepen, nog altijd in shock, de helling op.

‘Wie is de coördinator plaats delict?’ vroeg Banks aan Lorraine.

‘Stefan Nowak.’

‘Uitstekend.’ Stefan Nowak was een van de besten. Hij zou de plaats de-

lict met zijn leven verdedigen, mocht dat nodig zijn, maar hij was een charmante, grappige, intelligente man en het was altijd erg prettig met hem samenwerken, had Banks ontdekt. Banks wierp een blik op het lichaam, dat in elkaar gedoken aan de rand van het bos lag. 'Weet je wie hij is?'

'Nog niet,' zei Lorraine. 'Misschien herken ik hem wel wanneer ik zijn gezicht zie. Als hij hiervandaan komt, tenminste.'

Het was nog te vroeg voor dokter Glendenning, de gerechtelijke patholoog, die in Saltburn woonde, dus zat de politiearts, dokter Burns, naast het lichaam geknield aantekeningen te maken in zijn kleine, zwarte notitieboekje. Banks ging op zijn hurken naast hem zitten. Met zijn handen op zijn knieën keek hij mee.

'Ha, Alan,' zei Burns. 'Ik zou hem graag willen omdraaien, als dat mag.' 'Is Peter Darby klaar met zijn camera?'

'Ja.'

Banks bekeek het lichaam even aandachtig, maar toen hij er niets bijzonder interessants of opmerkelijks aan kon ontdekken, behalve de vreemde houding, hielp hij dokter Burns een handje. Ze legden het lichaam voorzichtig op zijn rug. Zodra ze dit hadden gedaan, wisselden ze een vragende blik met elkaar. Banks stond op. Hij hoorde dat Lorraine Jenson, die over hen gebogen stond, zacht naar adem hapte.

Er stak iets uit de borst van de man. Op het eerste gezicht had het wel iets weg van de houten spiesen die Van Helsing in de oude Hammerfilms gebruikte om vampiers te vermoorden, ook al had deze aan het uiteinde veren, als een pijl. Het zat echter te diep in het lichaam om een doodgewone pijl te kunnen zijn. 'Zo te zien is het een pijl uit een kruisboog,' merkte Banks op.

'Volgens mij heb je gelijk,' beaamde dokter Burns.

'Die zien we hier in de omgeving niet vaak.' In feite had Banks, voor zover hij zich kon herinneren, nog nooit eerder een moord met een kruisboog onderzocht.

'Ik kan ook niet bepaald zeggen dat ik een expert ben op dat gebied,' zei dokter Burns. 'Dokter Glendenning zal je ongetwijfeld meer kunnen vertellen, zodra hij hem eenmaal op de snijtafel heeft.' Dokter Burns stond op. Zijn knieën kraakten. 'Gezien de positie en de hoek van de pijl zou ik zeggen dat hij hoogstwaarschijnlijk zijn hart heeft doorboord. Hij moet vrijwel meteen dood zijn geweest. Natuurlijk zou hij eerst kunnen zijn vergiftigd, maar er zijn geen zichtbare sporen van wurging, kneuzingen of ander lichamelijk trauma.'

‘Denkt u dat hij hier is vermoord of dat hij na het overlijden is verplaatst?’

Dokter Burns knoopte het overhemd van de man open om zijn schouders en borst te bekijken. ‘Dit zijn lijkvlekken, *livor mortis*, wat betekent dat hij al enige tijd in deze houding moet hebben gezeten; het bloed heeft zich daar opgehoopt. Ik kan het alleen niet met zekerheid zeggen. Dat is pas mogelijk nadat dokter Glendenning sectie heeft verricht. Het heeft er veel van weg dat hij op zijn knieën is gezakt en toen voorover is gevallen, waardoor zijn hoofd op de grond rust. Je ziet daar op het gras bloedsporen zitten, ongeveer op de plek waar zijn hart pal boven zou hebben gehangen. Dat komt overeen met zijn verwondingen. Er is niet veel bloed. De meeste bloedingen zullen wel inwendig zijn.’ Dokter Burns wees naar het bos. ‘Het schot is waarschijnlijk afkomstig van die boom waar de FO in de buurt aan het werk is, zeg vijftien tot twintig meter hiervandaan. Vanaf die afstand kun je bijna niet missen, maar dat betekent ook dat de schutter zich verdekt tussen de bomen kon opstellen voor het geval er toevallig iemand in het gebouw uit het raam keek.’

Banks wierp weer een blik op Lorraine Jenson, die nog altijd vol afschuw naar de kruisboogpijl in de borst van de man staaarde. ‘Hij komt me bekend voor,’ zei Banks, ‘maar ik heb in de loop der jaren ook zoveel agenten ontmoet. Herken jij hem, Lorraine?’

Lorraine, die een beetje bleek zag, knikte langzaam. ‘Het is Bill,’ zei ze. ‘Inspecteur Bill Quinn. Hij was hier ook als patiënt.’

‘Allemachtig,’ zei Banks. ‘Bill Quinn. Ik dacht al dat ik hem kende.’

‘U weet wie hij is?’

‘Van gezicht. Hij werkte op bureau Millgarth in Leeds met inspecteur Ken Blackstone.’ Banks zweeg even en draaide zich weer om naar dokter Burns, die druk bezig was met zijn thermometer. ‘Tijdstip van overlijden?’

‘Zoals altijd kan ik dat niet precies zeggen. Je hebt de lijkvlekken zelf gezien. De lijkstijfheid is al ingezet, maar nog niet volledig. Afgaand op de temperatuur zou ik zeggen dat hij een uur of zeven, acht dood is. Ik zou het erop houden dat hij uiterlijk om ongeveer één uur vannacht is vermoord en zeker pas na elven gisteravond. Het is natuurlijk maar een schatting. Je komt waarschijnlijk verder als je zijn handelingen natrekt, bijvoorbeeld waar hij voor het laatst is gezien. Dat zou op een plek als deze niet al te moeilijk moeten zijn.’

‘Ik hoopte alleen maar dat u ons wat tijd kon besparen.’

‘Het spijt me. Misschien...’

‘Eerlijk gezegd hebt u dat ook wel,’ zei Banks. ‘Twee uur is een mooie beperkte periode om mee te werken. Zou het dan niet te donker zijn geweest voor de moordenaar om te schieten?’

‘Zoals ik net al zei, was de moordenaar waarschijnlijk heel dichtbij,’ antwoordde dokter Burns. ‘Misschien zelfs nog wel dichterbij dan mijn eerste inschatting. Het was een heldere nacht met een bijna volle maan en erg weinig wolken. Tegen het licht van het gebouw op de achtergrond zal het slachtoffer een vrij gemakkelijk doelwit zijn geweest, helemaal als de moordenaar met een kruisboog overweg kon. Volgens mij kan dat nooit erg moeilijk zijn geweest.’

Banks hurkte weer neer en doorzocht de zakken van de dode man. Hij vond niets en bedacht dat dit op zich erg vreemd was. Toen hij er iets over zei, merkte dokter Burns op: ‘Misschien heeft hij al zijn spullen in zijn kamer laten liggen? Meestal heb je geen portemonnee of mobiel nodig als je alleen maar naar buiten gaat om een wandelingetje te maken voor het slapengaan.’

‘Vooropgesteld dat dat inderdaad is wat hij deed. Mensen zitten tegenwoordig trouwens bijna aan hun mobiel vastgeplakt. Alsof zo’n ding een soort reddingsboei is. Verder zijn er de sleutels nog.’

‘Wat is daarmee?’

‘Die zijn er niet.’

‘Misschien had hij die niet nodig.’

‘Nee, misschien niet. Of misschien heeft iemand anders ze meegenomen. Daar komen we wel achter.’

Er kwam een zwarte Toyota door de toegangspoort aanrijden en de agenten bij de poort lieten hem na hun gebruikelijke controle door. Brigadier Winsome Jackman klauterde met haar een meter tachtig lange lijf naar buiten.

‘Niets voor jou om zo laat te zijn, Winsome,’ zei Banks met een blik op zijn horloge. ‘Zeker een wilde nacht gehad gisteren?’

Winsome keek hem ontzet aan, maar glimlachte toen. ‘Nee, inspecteur. Ik heb nooit wilde nachten. Dat zou u toch moeten weten.’

‘Natuurlijk niet,’ zei Banks. Hij bracht haar op de hoogte van de situatie. ‘Kun jij naar het revalidatiecentrum gaan en de praktische zaken regelen?’ vroeg hij. ‘Een commandokamer in het hoofdgebouw, telefoonansluitingen, burgerpersoneel, het gebruikelijke riedeltje.’

‘Komt voor elkaar,’ zei Winsome.

‘Laat ook de gebouwen en het terrein zo snel mogelijk grondig door-

zoeken, voordat iedereen in de gaten krijgt wat er hier beneden aan de hand is. We zoeken het moordwapen nog: een kruisboog. Het zal niet meevallen om iets dergelijks te verstoppen.’

‘Inclusief de kamers van de patiënten?’

‘Vooral de kamers van de patiënten. Ze zullen het niet leuk vinden. Het zijn politiemensen, net als wij. Toch moet het gebeuren. Dat zouden zij toch op zijn minst wel moeten begrijpen. Het gaat om een van onze eigen mensen die is vermoord. Het kan iemand in het gebouw zijn geweest en als dit revalidatiecentrum echt zo vrij toegankelijk is als het lijkt, kan iedereen hier naar believen in- en uitlopen. Regel ook de verhalen. Begin maar met die twee die hier zo-even stonden. Barry...?’ Banks keek naar Lorraine Jenson.

‘Barry Sadler en Mandy Pemberton.’

Winsome liep weg. Lorraine ging met haar mee. Ze bewoog zich goed, zag hij, ondanks de kruk. Ze zei iets, en Banks zag dat Winsome over haar schouder keek en lachte.

Banks staaarde weer omlaag naar het lichaam. Hoewel ze elkaar maar één keer hadden ontmoet, samen met inspecteur Ken Blackstone tijdens een pensioneringsfeestje, herinnerde hij zich de magere Bill Quinn wel met zijn vroeg grijs geworden haar en zijn vlekkerige, scheve tanden die met een bodempje whisky in zijn hand stilletjes om de schunnige toespraken had zitten glimlachen. ‘Bill Quinn,’ mompelde hij half in zichzelf. ‘Waar heb jij je mee ingelaten?’ Hij liet zijn blik over het meer, de bomen en het grote huis op de heuvel glijden, ademde diep in en liep toen achter Winsome en Lorraine aan naar het hoofdgebouw.

‘U moet dus mijn kamer doorzoeken, en me ook als verdachte behandelen,’ zei Lorraine, terwijl ze haar kruk wegzette en plaatsnam op haar leunstoel. Haar kamer had wel iets weg van een mooie hotelkamer, vond Banks, zo met het eenpersoonsbed in een hoek, een eigen badkamer en toilet, een bureau en drie leunstoelen die om een ovale tafel stonden. Er was ook een ladekast met daarbovenop spullen om thee en koffie te maken; verder een grote kledingkast en een flatscreen televisie die aan de muur was bevestigd. Een combi-apparaat met radio, cd-speler en docking station voor een iPod maakte het geheel af.

‘Doe niet zo raar,’ zei Banks. ‘Hoe kom je daar nou bij?’

‘Ik heb het lijk gevonden. Degene die het lijk vindt, heeft het altijd gedaan.’

‘Ja, of iemand uit de familie- of vriendenkring,’ vulde Banks aan. ‘Heb je hier soms iets te veel Agatha Christies zitten lezen?’

‘Het spreekt toch vanzelf?’

‘Heb je het dan gedaan?’

‘Nee, natuurlijk niet.’

‘Goed, dan is dat in elk geval duidelijk.’

‘U moet me juist wel verdenken. Dat zou ik ook doen als ik u was. We zijn allemaal verdachte. Iedereen die hier zit.’

Banks bekeek haar met half dichtgeknepen ogen. Ze was begin veertig, maar zag er sinds het ongeluk ouder en breekbaarder uit, haar ooit mollige lichaam weggeteerd door het herstelproces, de bleke huid slap, de pientere ogen met donkere wallen eronder en donker haar met een onverzorgde pony. ‘Daar hebben we het straks nog wel over,’ zei hij. ‘Op dit moment ben je gewoon een getuige. We willen op een gegeven moment natuurlijk wel een volledige verklaring van je op papier hebben, maar voorlopig wil ik alleen de feiten maar horen: je eerste indruk, wat je over het slachtoffer wist. Dat soort dingen. Ik heb gezien dat je aantekeningen maakte, dus waarschijnlijk staat het je nog helder voor de geest. Laten we beginnen met de vraag wat je zo vroeg buiten deed en waarom je naar het meer bent gelopen.’

‘Ik slaap niet zo goed vanwege de pijn,’ zei Lorraine na een korte aarzeling. ‘Daarom sta ik meestal vroeg op, zodra het licht begint te worden en ik me opgesloten voel. Dan moet ik eruit. Het is heel vredig om hier te zitten, voordat het hele gebouw tot leven komt. Bovendien kan ik hier een sigaretje roken.’

‘Wat zette je ertoe aan om naar het meer te gaan?’

‘Ik zag daar iets liggen, aan de rand van het bos. Dat is alles. Een bundel. Dat was ongebruikelijk. Anders dan anders. Het terrein is anders altijd keurig opgeruimd.’

‘En toen je eenmaal doorkreeg wat het was?’

‘Ik ben op een afstandje blijven staan en heb het telefonisch gemeld.’

‘Heb je iets aangeraakt?’

‘Nee.’

‘Is je verder nog iets opgevallen?’

‘Zoals?’

‘Iets vreemds, afgezien van de bundel zelf.’

‘Nee, niet echt. Ik ben stil blijven staan om te luisteren. Ik zag een vos. Het geluid deed me schrikken. Ik was bang dat de moordenaar misschien nog in het bos was, maar het was alleen maar een vos.’

‘Op dat moment kon je de kruisboogpijl nog niet zien?’

‘Nee. Hij lag bijna met zijn gezicht op de grond. Dat hebt u zelf ook gezien.’

‘Toch had je het zo-even over de “moordenaar”. Waarom ging je ervan uit dat hij was vermoord en niet gewoon was doodgefallen vanwege een hartaanval of zoiets?’

‘Dat weet ik niet. Het was iets in zijn houding, zoals hij daar op zijn knieën lag. Het zag er verdacht uit. Het was intuïtief, een voorgevoel. Ik kan er geen logische verklaring voor bedenken.’

Banks wist dat getuigen snel in de war konden raken en dat een ondervrager daar gemakkelijk misbruik van kon maken, en hen nog zenuwachtiger en defensiever maken. Na een paar minuten te zijn verhoord klonk iedereen al snel alsof hij loog. Blijkbaar was dat bij politiemensen al niet anders. ‘Ik vroeg me gewoon af of er een bijzondere reden was dat jij dat zo voelde, dat is het enige,’ zei Banks. ‘Je hebt niemand zien of horen wegreppen, geen auto die op de weg werd gestart, iets in die geest?’

‘Nee. Alleen de vos maar. En vogels, natuurlijk. De vogels zongen al. Waarom vraagt u dat? Wanneer denkt u dat hij is vermoord? Hij moet daar toch al een tijdje hebben gelegen. Hij kan toch niet vlak voordat ik hem vond pas zijn vermoord?’

‘Kende je Bill Quinn goed?’

‘Nee, niet echt. Ik had hem weleens gesproken, onder het genot van een slaapmutsje in de zitkamer met hem gekletst, dat idee, maar ik zou niet zeggen dat ik hem echt kende. We roken allebei, dus we kwamen elkaar soms toevallig buiten tegen en dan praatten we wat met elkaar. Iedereen hier is vrij beleefd tegen elkaar, maar we trekken niet echt veel met elkaar op.’

‘Jullie hadden dus geen relatie met elkaar, in welke vorm dan ook?’

‘Lieve god, nee zeg.’ Ze hief haar linkerhand op. ‘De enige mensen met wie ik een relatie heb, zijn mijn man en mijn twee kinderen.’

‘Heb je inspecteur Quinn weleens ruzie zien maken met een van de andere patiënten of gehoord dat iemand hem bedreigde?’

‘Nee. Het is hier aardig rustig, zoals u misschien al hebt gemerkt. Hij was meestal erg stil, in gedachten verzonken. Ik zag hem niet zo vaak. Ik heb geen ruzies meegemaakt.’

‘Heb je de laatste tijd misschien iemand hier zien rondhangen? Iemand die hier niet hoorde?’

‘Nee.’

‘Wanneer heb je Bill Quinn voor het laatst levend gezien?’

‘Gisteravond bij het avondeten.’

‘Hoe laat was dat? Hoe gaat het hier precies in zijn werk?’

‘Het avondeten is meestal om halfzeven en daarna is er drie keer per week om acht uur een quizavond. Na afloop daarvan, om een uur of halftien, gaan de meesten nog wat drinken in de bar die in de bibliotheek zit, of naar hun kamer om tv te kijken.’

‘En als het geen quizavond is?’

‘Soms wordt er in de sportzaal een film gedraaid, vaak een vrij recente, en anders vermaakt iedereen zichzelf een beetje met kaarten of lezen of zoiets.’

‘Geen karaoke?’

Lorraine lachte. ‘Gelukkig niet. Hoewel het volgens mij wel wat leven in de brouwerij zou brengen.’

‘Hoe kwam Bill Quinn gisteravond tijdens het avondeten op jou over? Was hij onrustig, afwezig, gespannen?’

Lorraine fronste nadenkend haar wenkbrauwen. ‘Een beetje misschien. Ik weet het niet zo goed. Hij zei niet veel, maar dat deed hij anders ook niet. Hij was eigenlijk altijd wel een beetje afwezig en gespannen. Niet onrustig, hoor, dat niet, maar in gedachten ergens anders, alsof hij een zware last met zich meedroeg. Achteraf is het heel gemakkelijk om een situatie anders te interpreteren dan ze was.’

‘Hoe zou je zijn gedrag van gisteravond interpreteren?’

‘Hij was misschien iets zenuwachtiger dan anders, alsof iets hem dwarszat. Hij bleef na het eten bijvoorbeeld geen koffie drinken en ging ook niet naar de bibliotheekbar.’

‘Bleef hij anders wel altijd even hangen om wat te kletsen en iets te drinken?’

‘Ja. Meestal een glaasje malt whisky. Altijd maar eentje. Hij was ook niet bij de quizavond, wat niets voor hem was. Hij was gek op de quizavonden.’ Lorraine zweeg even. ‘Hij was niet iemand die je gemakkelijk leerde kennen. Moeilijk te doorgronden.’

‘Enig idee wie hem kan hebben vermoord?’

‘Ik betwijfel of het iemand van hier was,’ zei Lorraine. ‘We zijn hier allemaal puur door toeval en vanwege de omstandigheden bij elkaar, en er is tot dusver nog niet veel gelegenheid geweest om wraakgevoelens en vetes te doen ontstaan.’ Ze wees naar haar kruk. ‘Bovendien zijn de meesten van ons daar niet eens toe in staat.’

‘Ook als dat zo is,’ zei Banks, ‘oude wrok die opeens de kop opsteekt?’

‘Wel een beetje erg toevallig, toch? Volgens mij kunt u beter de criminelen natrekken die door zijn toedoen in de gevangenis zijn beland in plaats van de politiemensen met wie hij een paar weken doorbracht om uit te rusten en te revalideren.’

‘Misschien heb je wel gelijk.’ Banks liet zijn blik door de ruimte glijden. ‘Leuke kamer,’ merkte hij op. ‘Zei je nou dat je hier dus ook nog een goede single malt whisky kunt krijgen?’

‘Het is geen sanatorium of fitnesscentrum, weet u.’

Annie Cabbot had Banks verteld dat het St. Peter een liefdadigheidsinstelling was voor de revalidatie van gewonde politiemensen die aan het herstellen waren van een operatie, of aan al dan niet aan het werk gerelateerde stress en spanning leden. Er werd een grote verscheidenheid aan behandelingen aangeboden, van fysiotherapie tot reiki, waaronder massages, saunasessies, hydrotherapie en psychologische hulpverlening. Een verblijf duurde gemiddeld twee weken, maar dat was in sommige gevallen flexibel; Annie was drie weken gebleven en kwam nog regelmatig terug als poliklinische patiënt voor fysio- en massagetherapie.

‘Heb je ’s nachts misschien iets gehoord?’ vroeg Banks. ‘Je zei net namelijk dat je niet zo goed slaapt.’

‘Ik neem meestal een pil wanneer ik naar bed ga. Dan ben ik een paar uur onder zeil, maar daarna val ik niet meer in slaap, dus sta ik vroeg op. Vanaf een uur of tien, het tijdstip waarop ik meestal naar bed ga, tot een uur of drie, vier kun je een kanon naast me afschieten.’

‘Je hebt dus vanaf het moment dat je vroeg op de ochtend wakker werd niets gehoord?’

‘Nee. Alleen de vogels.’

‘Waar ging Bill Quinn naartoe in plaats van iets te drinken en mee te doen met de quizavond?’

‘Ik heb geen flauw idee. Ik heb er niet op gelet. Naar zijn kamer, neem ik aan. Of naar buiten om een sigaretje te roken. Het enige wat ik weet is dat ik hem daarna niet meer heb gezien.’

‘Je hebt hem ook het gebouw niet horen verlaten nadat je naar bed was gegaan?’

‘Nee. Zoals u kunt zien, ligt mijn kamer helemaal aan het eind van de gang op de eerste verdieping en die van hem ligt aan het begin van de gang op de tweede. Op de begane grond zijn alleen kantoren en behandelkamers, plus de eetzaal en de bibliotheek met de bar. Verder is er de kelder nog, met de sportzaal en het zwembad. Al had Bill Quinn een wilde orgie gehouden in zijn slaapkamer, dan zou ik het nog niet hebben gehoord. Als

iemand via de voordeur weggaat, hoor ik dat ook niet altijd. Voor zover ik weet, kan hij net zo goed tijdens de quizavond al naar buiten zijn gegaan. Zoals ik net al zei, heb ik hem na het avondeten niet meer gezien.'

'Ben jij naar de quizavond gegaan?'

'Ja.'

'Goed. We zullen het bij de anderen navragen. Misschien heeft iemand anders wel iets gezien. Hoe is het gesteld met de beveiliging hier? Kun je het gebouw gemakkelijk binnenkomen?'

Lorraine snoof minachtend. 'Beveiliging? Die is er eigenlijk niet. Kijk, het is natuurlijk geen gevangenis of ziekenhuis. Eerder een luxe hotel. Misschien zijn er wel wat dure apparaten te vinden in de sportzaal of medische spullen, maar er zijn geen medicijnen of contant geld in het gebouw aanwezig. Zoals u weet, staat er een hoge muur, maar er is geen poortdeur, dus ik vermoed dat iedereen zo in en uit kan lopen of rijden. Wij in elk geval wel. Iemand kan gemakkelijk ongezien het bos bij de poort in glippen en daar blijven wachten. Het dichtstbijzijnde dorp is bijna drie kilometer hiervandaan en er gaat weleens iemand naartoe om een biertje of twee te drinken in de pub. Er is geen poortwachter, geen portierswoning, geen avondklok, geen logboek dat moet worden getekend. Er is wel een nachtzuster aanwezig, u hebt Mandy al ontmoet, en misschien heeft zij iets gezien, maar hoogstwaarschijnlijk lag zelfs zij toen te slapen. We kunnen komen en gaan wanneer we willen.'

'Was het een gewoonte van Bill Quinn om 's avonds het bos in te gaan?'

'Nee, niet dat ik weet. Wanneer ik hem buiten tegenkwam, stond hij altijd bij de voordeur te roken.'

'Zijn er beveiligingscamera's?'

'Volgens mij niet. Dat kunt u beter aan iemand van het personeel vragen. Maar ja, waarom zouden ze die hier hebben? We zijn hier toch met eerlijke politiemensen onder elkaar?'

'Hmm.' Banks stond op. 'Dan ga ik maar eens. Bedankt, Lorraine. Het kan zijn dat ik nog een keer terugkom.'

Toen hij vertrok, kwamen er net twee vrouwelijke agenten in uniform Lorraines kamer in. 'Hé,' hoorde hij haar zeggen. 'Als jullie echt per se de la met mijn onderbroeken moeten doorzoeken, probeer er dan tenminste geen zootje van te maken!'

Banks liep de brede houten trap af naar de receptie en streek tijdens het lopen met zijn hand over de donkere, gepoetste reling. Aan één kant was een traplift aangebracht voor patiënten die moeite hadden met traplo-

pen. Annie had daar gebruik van gemaakt, herinnerde hij zich. Het wemelde nu van de politiemensen in het gebouw. Banks zag agent Doug Wilson lopen en vroeg hem of Winsome nog steeds boven bezig was met het doorzoeken van Bill Quinns kamer.

‘Bij mijn weten wel, inspecteur,’ zei Wilson. ‘Het is kamer 22B, in de westelijke vleugel. Ik ben bezig met het organiseren van de verhoren van alle gasten. Daar zijn we wel even zoet mee. We gebruiken een van de vergaderkamers van het personeel als commandokamer. Daar wordt alles nu voorbereid.’

‘Mooi. Om hoeveel patiënten gaat het in totaal?’

‘Twaalf maar, inspecteur. Verder is er nog het personeel, voornamelijk parttimers. We gebruiken de bar in de bibliotheek, de kantoren en de behandelkamers op de begane grond om hen te ondervragen. Op die manier kunnen we verschillende gesprekken tegelijk voeren en zijn we eerder klaar.’

‘Prima,’ zei Banks. ‘Heb je genoeg hulp?’

‘Ik heb Gerry, inspecteur. Agent Masterson, bedoel ik.’

Agent Geraldine Masterson had zojuist haar proeftijd afgerond en ontwikkelde zich snel. Ze was jong en moest nog veel leren, maar dat was niet erg. Belangrijker was dat ze intelligent en gretig was, en een bovengemiddelde aanleg toonde voor het oppakken van dingen. Ook had ze een opleiding in de IT.

‘Ik zal kijken of het me lukt wat hulptroepen te regelen,’ zei Banks. ‘Tot die tijd moet je er maar het beste van zien te maken.’

‘Ja, inspecteur.’

‘Laat ook een paar agenten navraag doen in de directe omgeving en het dorp om erachter te komen of men hier de laatste tijd iemand heeft zien rondhangen, met name gisteravond. Een auto of iets anders dat achterdocht wekte.’

‘Het ligt hier anders vrij geïsoleerd, inspecteur.’

‘Dat is precies de reden dat iemand misschien iets heeft opgemerkt. Stuur ook een persbericht naar de media. Geen informatie over de moord op inspecteur Quinn, al helemaal niet over de wijze waarop hij is omgekomen, maar we willen iedereen spreken die tussen, laten we zeggen, tien uur gisteravond en twee uur vannacht voorbij het St. Peter is gekomen. De pers kan elk moment hier zijn, dus zorg ervoor dat je de mensen bij de poort waarschuwt dat ze hen op afstand moeten houden. Heeft brigadier Jackman nog iets gezegd over het onderzoeken van het terrein en de kamers?’

‘Ja, inspecteur. We doen ons best dat zo snel en discreet mogelijk af te handelen.’

‘Aan het werk dan maar weer, Doug,’ zei Banks.

‘Goed, inspecteur.’ Doug Wilson beende met grote stappen weg.

‘Inspecteur? Pardon. Een ogenblikje, inspecteur. Hebt u de leiding over dit alles?’

Bij het horen van de nieuwe stem draaide Banks zich om. De vrouw achter de receptiebalie riep hem. De ruimte met de rijen postvakjes voor sleutels en berichten achter haar, een laptop op een uittrekbare plank, dossierkasten, printer, fax en een kopieerapparaat deed hem denken aan de receptie van een hotel. De vrouw was misschien iets ouder dan Banks zelf, met grijs haar en een mollige bouw, en op haar naambordje stond MARY.

‘Ik ben inspecteur Banks,’ zei hij, terwijl hij zijn hand uitstak. ‘Mijn excuses voor alle drukte, Mary. Wat kan ik voor je doen?’

‘Tja, ik vroeg me af hoe het nu moet, u weet wel, met de vaste dagindeling. De patiënten. Fysiotherapie, massage en dergelijke. We hebben ons vaste patroon en onze tijdschema’s.’

‘Er is een politieman vermoord,’ zei Banks. ‘Het lijkt mij dat de gebruikelijke activiteiten voorlopig beter kunnen worden geannuleerd, denk je ook niet? Ik laat het je weten zodra ze kunnen worden hervat.’

Mary werd rood. ‘Het spijt me. Wat moet ik dan tegen iedereen zeggen? Een van onze fysiotherapeuten komt bijvoorbeeld helemaal met de auto vanuit Skipton en haar eerste afspraak is pas om twee uur vanmiddag. Moet ik haar bellen om hem af te zeggen?’

‘Ik ben bang van niet,’ zei Banks. ‘We willen zo snel mogelijk praten met iedereen die op een of andere manier een band heeft met het revalidatiecentrum, ook het personeel. Dat betekent dat we de naam en het adres nodig hebben van alle personeelsleden die vandaag niet komen. Was jij gisteren de hele avond hier?’

‘Nee, inspecteur,’ zei Mary. ‘Ik woon in Eastvale. De balie is niet vierentwintig uur per dag bemand. Dat is niet nodig. Ik ga meestal om zes uur weg, op zijn laatst zeven uur, afhankelijk van de hoeveelheid werk die ik heb liggen. Ik begin gewoonlijk om acht uur. Ik ben ook net pas aangekomen. Ik kan bijna niet geloven wat er hier gebeurt.’

‘Ben je een politieagente, Mary?’

‘Nee, inspecteur. Gediplomeerd verpleegster. Gepensioneerd.’

‘Dan hoeft je me niet met inspecteur aan te spreken, hoor.’

‘O. Ja. Natuurlijk.’

‘Ik snap best dat het een flinke schok is,’ zei Banks. ‘Is er behalve de patiënten en nachtzuster nog iemand anders die hier de hele nacht aanwezig is?’

‘Nou, Barry.’

‘Barry Sadler?’

‘Ja. Terreinopzichter, portier, manusje-van-alles. Hij woont in het appartement boven de oude stallen, maar hij is hier altijd om te helpen als er iets zwaars moet worden opgetild of zo en hij doet de meeste klusjes zelf. Natuurlijk beschikt hij over een kleine groep mensen die hij kan oproepen als hij hen nodig heeft. Schoonmakers, tuinmannen, iemand die het gras maait, iemand die de struiken snoeit, enzovoort. Zij wonen niet hier.’

‘Ik wil ook graag een lijst hebben met hun namen,’ zei Banks. ‘Hebben jullie een beveiligingssysteem?’

Mary zweeg. ‘Nou ja, min of meer. Ik bedoel..’

‘Ja?’

‘Volgens de voorschriften gaat de voordeur om middernacht op slot en wordt het inbraakalarm geactiveerd.’

‘Maar?’

Mary schonk Banks een scheef lachje. ‘U weet vast wel hoe dat gaat. Er wordt hier nogal nonchalant mee omgegaan. Als iemand naar buiten wil om te roken of tot laat in de pub wil blijven, zet je dat inbraakalarm natuurlijk niet steeds aan en uit, hè?’

‘Aha,’ zei Banks, die vroeger, in de tijd dat je nog bijna overal een sigaret kon opsteken, zelf ook had gerookt. Hij kon zich het gedoe van tegenwoordig, ’s winters buiten in de kou staan, bijna niet voorstellen. Nog een reden om dankbaar te zijn dat hij was gestopt. ‘Wat je dus wilt zeggen is dat er niet echt sprake is van beveiliging?’

‘Ja, zo kun je het wel stellen, denk ik.’

‘Ook geen beveiligingscamera’s?’

‘Helaas niet. Het St. Peter is een instelling die het van liefdadigheid moet hebben en de directie heeft bepaald dat beveiligingscamera’s te duur zijn om het echt waard te zijn. Bovendien vinden mensen het niet prettig om te worden bespied. Zeker politiemensen niet.’

Banks glimlachte en bedankte haar voor haar behulpzaamheid. Mary bloosde. Banks liep weg. Hij vermoedde dat hij mogelijk een verovering had gemaakt. Kennelijk werkten zijn charmes tegenwoordig vooral bij zestigplussers erg goed.

Boven aan de tweede trap ging Banks rechtsaf en hij volgde het bord aan de muur naar de kamers 20 tot en met 30B. De deur van Bill Quinns kamer stond open en Winsome was nog steeds bezig de laden en kastjes systematisch te doorzoeken.

Banks bleef in de deuropening staan. 'Al iets gevonden?'

'Nog niet,' zei Winsome. Ze liet een ring met huissleutels zien. 'Alleen deze maar. Ze lagen op het bureau. Een paar kledingstukken in de kledingkast. Toiletspullen. Geen mobiel. Geen portemonnee. Geen kamer-sleutel.'

De kamer was een exacte kopie in spiegelbeeld van die van Lorraine Jenson. Banks zag in één hoek een hengel en visgerei staan, en op de salontafel lag een stapel tijdschriften, de *Angling Times*, *Trout & Salmon*, *Gardeners' World* en *Garden News*. Een echt buitenmens dus, die Bill Quinn. Dat wist Banks niet. Nou ja, hij had sowieso niet veel over de man geweten; een situatie die zo snel mogelijk moest worden veranderd. De oplossing van een misdaad, zo was hij door de jaren heen gaan geloven, lag vaker wel dan niet besloten in het karakter van het slachtoffer. 'Ik denk dat we maar beter een paar agenten naar zijn huis kunnen sturen om het te doorzoeken. Waar woont hij?'

'Dat is al geregeld, inspecteur,' zei Winsome. 'Hij woont in zijn eentje in een twee-onder-een-kapwoning in Rawdon, Leeds, vlak bij het vliegveld.'

'In zijn eentje? Om de een of andere reden dacht ik dat hij getrouwd was en kinderen had.'

'Dat klopt ook. Zijn vrouw is overleden en de kinderen zijn het huis uit. Ze studeren allebei, een aan de universiteit van Hull en de ander aan die van Keele. De plaatselijke politie probeert hen op te sporen. Zijn ouders ook. Ze wonen in Featherstone.'

'Dat wist ik niet,' zei Banks. 'Dat van zijn vrouw, bedoel ik.'

'Ik heb het van zijn baas gehoord. Het is pas gebeurd. Een maand geleden. Een zware hartaanval.'

'Is dat de reden dat hij hier zat? Depressiviteit? Rouwverwerking?'

'Nee. Nekklachten. Fysiotherapie en massagetherapie.'

'Oké, ga maar verder,' zei Banks. Hij bleef in de deuropening staan en sloeg Winsome gade, terwijl zij Bill Quinns kamer doorzocht.

Toen ze daarmee klaar was, waren ze er geen van beiden iets wijzer van geworden.

'Er ligt hier zo te zien helemaal niets van persoonlijke aard,' merkte Winsome op. 'Geen agenda, dagboek, notitieboekje. Helemaal niets.'

‘Ook geen briefje dat is ondertekend door de moordenaar met de tekst: *Kom vanavond om elf uur naar het meer?*’

Winsome zuchtte. ‘Was het maar waar.’

‘Had je de indruk dat er iemand in de kamer was geweest toen jij hier binnenkwam? Als iemand in het bos kon komen om hem te doden en zijn sleutel weg te nemen, kon hij natuurlijk ook in zijn kamer komen.’

‘Er is niets wat daarop wijst,’ zei Winsome. ‘In elk geval is dat ook iets riskanter, het gebouw echt binnengaan.’

‘Niet als je weet wat ik zojuist van Mary heb gehoord,’ zei Banks. ‘Dit revalidatiecentrum is ongeveer net zo goed beveiligd als een kinderspaarpot. Is er al bekend of hij een mobiel had?’

‘Het zou me verbazen als hij die niet had gehad,’ zei Winsome. ‘Tegenwoordig...’

‘Tja, hij heeft er nu in elk geval geen,’ zei Banks. ‘Dat is erg vreemd, vind je ook niet?’

‘Ja, dat vind ik ook. Ik neem die van mij altijd mee wanneer ik naar buiten ga.’

‘We moeten vooral niet vergeten om het aan zijn medepatiënten of medegasten of hoe ze ook worden genoemd te vragen, en aan het personeel. Als hij er eentje had, moet iemand dat nog weten. Hetzelfde geldt voor een laptop of notitieboekje.’ Banks trok de beschermende handschoenen aan die hij altijd meenam naar een plaats delict en pakte een dik boek op dat Winsome in een lade had gevonden. *Practical Homicide Investigation*. Bill Quinns naam stond op het schutblad geschreven. ‘Is dit het enige leesmateriaal dat hij bij zich had, afgezien van die vis- en tuinbladen?’ Banks bladerde door het boek. ‘Het lijkt me nu niet direct het soort boek dat je zou willen lezen als je hier een paar weken komt herstellen. Van sommige foto’s draait je maag bijna om.’

‘Tja, hij werkte natuurlijk wel bij de recherche, inspecteur,’ merkte Winsome op. ‘Misschien wilde hij een beetje studeren?’

‘We kunnen inderdaad wel even nagaan of hij een cursus volgde.’

Banks bladerde door de rest van het boek, maar er kwam niets uit vallen. Hij bekeek het iets aandachtiger om te zien of er misschien iets zat ingeplakt, of opgerold tussen het boek en de rug was verstopt, maar hij zag niets. Ook was er geen gat in de bladzijden geknipt zodat er een pakje in paste, zoals hij dat op zijn veertiende had gedaan met *The Way To Keep Fit* om zijn sigaretten te verstoppert. Het had uiteraard niet gewerkt. Zijn moeder had opgemerkt dat het een wel erg aparte titel was tussen James Bond, The Saint, The Toff, The Baron en Sherlock Holmes.

Het was niet moeilijk te zeggen van welke kant van de familie Banks zijn speurderstalent had geërfd. Het was hem trouwens al net zo vergaan met zijn exemplaren van *Mayfair*, *Swank* en *Oui*, die hij had verstopt onder de valse bodem van zijn kledingkast. Joost mocht weten hoe ze dat had ontdekt.

Bill Quinns geheim zat echter niet verstopt in een uitgehold boek of onder een valse bodem in een kledingkast; het zat tussen de harde boekenkaf en een losgetrokken schutblad achterin dat maar heel oppervlakkig was gladgestreken en weer dichtgeplakt.

Banks peuterde de rand van het blad los en wist er met zijn in handschoenen gestoken vingertoppen een kleine, dunne beige enveloppe achter vandaan te trekken. Hij ging bij de salontafel zitten, pakte de enveloppe, die wel was dichtgevouwen, maar niet verzegeld, en schudde de inhoud op het tafelblad. Foto's. Hij draaide ze recht en legde ze netjes op een rij. Drie kleurenfoto's van tien bij vijftien, met een inkjetprinter op goedkoop papier afgedrukt. Er stond geen tijd of datum op vermeld en er was niets op de achterkant geschreven. De kwaliteit was wel goed genoeg om te tonen wat erop gebeurde.

De eerste was van Bill Quinn die in een bar een drankje zat te drinken met een heel mooie en ook heel jonge vrouw. Ze zag er amper oud genoeg uit om alcohol te mogen drinken, dacht Banks bij zichzelf. Quinn zat dicht naar haar toe gebogen en hun vingertoppen raakten elkaar over de tafel aan. Ze hadden allebei een champagneglas voor zich staan. De silhouetten op de achtergrond waren wazig, evenals de ruimte, en het was onmogelijk andere gezichten of details van de inrichting te onderscheiden en zo te bepalen waar de foto was genomen.

Op de tweede foto was het stel zo te zien naar een restaurant verhuisd. Ze zaten naast elkaar aan een afgeschermd tafeltje in een weelderig interieur met warme tinten: koper, hout en rood velours. Op een wit linnen tafelkleed op de tafel voor hen stonden twee borden met pasta en twee halfvolle glazen witte wijn met daarnaast een fles die ondersteboven in een metalen koelemmer was gezet. Ze zaten met hun gezicht dicht bij elkaar, alsof ze in een intiem gesprek waren verwickeld, en Quinns hand rustte op het bovenbeen van de vrouw.

De derde foto was schuin van boven genomen en toonde Quinn liggend op zijn rug met het jonge meisje, dat nu naakt was, met haar kleine borsten naar voren gestoken, de tepels hard en haar donkere haar los over haar schouders, schrijlings boven op hem. Quinns handen lagen op haar bovenbenen. Op het gezicht van het meisje lag een extatische uit-

drukking, maar het was met geen mogelijkheid te zeggen of die blik echt was. Waarschijnlijk niet, dacht Banks bij zichzelf, want de kans was groot dat Bill Quinn inmiddels allang bewusteloos of bedwelmd was. Hij kon het natuurlijk niet met zekerheid zeggen, maar het zat hem in de houding, de manier waarop Quinns hoofd slap op het kussen lag: het lichaam in elkaar gezakt en zijn handen passief op haar bovenbenen. Eigenlijk hoorde hij in haar borsten te knijpen, zich op te heffen en eraan te zuigen, ze te kussen, of in elk geval iets te doen. De ruimte was in duisternis gehuld, afgezien van een rechthoekig vlak van bleek licht dat haast wel een raam moest zijn en een of twee meubelstukken in de schaduw. Een hotelkamer, vermoedde Banks.

‘Wat denk je?’ vroeg hij aan Winsome, die op de armleuning van de stoel naast hem zat en naar de foto’s staaarde.

‘Escortgirl,’ zei ze zonder enige aarzeling.

‘Misschien was het meer dan alleen een seksuele transactie?’ opperde Banks. ‘Ze is niet gekleed als een prostituee. Het zijn eerder studentenkleren, niet sletterig of juist duur en stijlvol. Kan ze misschien zijn minnares zijn geweest? Hij ziet er in die kamer wel uit alsof hij er niet helemaal bij is, hè? Wat denk jij?’

‘Het zou best een dure escortgirl kunnen zijn,’ zei Winsome. ‘Het lijkt mij dat je hen kunt bestellen in elke soort kleding die je maar wilt. Misschien had hij wel een voorliefde voor nette studentes. U hebt trouwens wel gelijk, inspecteur. Er is iets vreemds aan die foto in de hotelkamer. Zijn houding. Hij is min of meer bewegingloos, terwijl je dat toch niet zou verwachten op zo’n moment.’

Banks trok zijn wenkbrauwen op. ‘Winsome, ik sta versteld van je. Wat zou hij volgens jou op zo’n moment dan moeten doen?’

‘Hij komt gewoon te passief over,’ zei ze. ‘Ik zou zeggen dat een man van zijn leeftijd die de mazzel heeft dat hij in bed belandt met een meisje van haar leeftijd, een meisje dat zo mooi is als zij, er van hoort te genieten.’

Banks lachte. ‘Goed opgemerkt, Winsome. Bedankt dat je dat met me wilde delen.’ Hij stond op. ‘Er moeten heel wat vragen worden beantwoord. Van welke kant je het ook bekijkt, het heeft er veel van weg dat inspecteur Quinn stout is geweest; dat hij een onbekende kant blijkt te hebben. Goed, laten we deze foto’s maar naar de afdeling Fotografie brengen en een paar kopieën laten maken voordat zij ermee aan de slag gaan. Het zal interessant zijn om te achterhalen waar ze zijn gemaakt en wie het meisje is. Misschien kunnen we haar gezicht er uitlichten, zodat

we het kunnen laten zien zonder prijs te geven wat Quinn allemaal uithaalde. Zou je deze kamer willen verzegelen, Winsome, en ervoor zorgen dat niemand hem betreedt? Ik wil vooral niet dat iemand van de media hier iets over opvangt. Ze komen er toch wel achter – dat gebeurt nu eenmaal altijd – maar laten we dit zo lang mogelijk buiten de publiciteit zien te houden.’

‘Ja, inspecteur.’

Banks wierp een blik op zijn horloge. ‘Dan ga ik nu maar terug naar het bureau. Ik weet zeker dat onze baas vol ongeduld staat te trappelen om te horen wat er allemaal aan de hand is en ze moet een paar dingen voor me doen.’